

Downloaded via the EU tax law app / web

62010CJ0347

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 17 januari 2012 (*1)

”Social trygghet för migrerande arbetstagare — Förordning (EEG) nr 1408/71 — Arbetstagare som arbetar på en gasborrplattform belägen på Nederländernas kontinentalsockel — Obligatorisk försäkring — Bidrag vid arbetsförmåga utbetalas ej”

I mål C-347/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank Amsterdam (Nederländerna) genom beslut av den 5 juli 2010, som inkom till domstolen den 8 juli 2010, i målet

A. Salemink

mot

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts och J.-C. Bonichot samt domarna R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann (referent), E. Juhász, G. Arestis, D. Šváby och M. Berger,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 juni 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

—

A. Salemink, genom R.E. Zalm, jurist,

—

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, genom I. Eijkhout, i egenskap av ombud,

—

Nederländernas regering, genom C.M. Wissels och M. Noort, båda i egenskap av ombud,

—

Greklands regering, genom S. Vodina, E.-M. Mamouna och G. Karipsiadis, samtliga i egenskap av ombud,

—

Spaniens regering, inledningsvis genom B. Plaza Cruz, därefter av S. Centeno Huerta, båda i egenskap av ombud,

—

Europeiska kommissionen, genom M. van Beek och V. Kreuzschitz, båda i egenskap av ombud, och efter att den 8 september 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1

Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 39 EG och 299 EG samt av avdelningarna I och II i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998 (EGT L 209, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71).

2

Begäran har framställts i ett mål mellan A. Salemink, nederländsk medborgare som arbetade på en gasborrplattform belägen på Nederländernas kontinentalsockel och är bosatt i Spanien, mot Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (styrelsen för förvaltningsinstitutet för anställdas försäkringar, nedan kallat UWV). Målet rör UWV:s beslut att inte bevilja A. Salemink bidrag vid arbetsoförmåga.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

3

Förenta nationernas havsrättskonvention, som undertecknades i Montego Bay (Jamaica) den 10 december 1982, trädde i kraft den 16 november 1994. Den ratificerades av Konungariket Nederländerna den 28 juni 1996 och godkändes för Europeiska gemenskapens räkning genom rådets beslut 98/392/EG av den 23 mars 1998 (EGT L 179, s. 1) (nedan kallad havsrättskonventionen). I artikel 60 i havsrättskonventionen, med rubriken "Konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner i den ekonomiska zonen", föreskrivs följande:

"1. I den ekonomiska zonen skall kuststaten ha exklusiv rätt att uppföra samt att bemyndiga och reglera uppförandet, driften och användningen av

a)

konstgjorda öar,

b)

anläggningar och konstruktioner för de ändamål som avses i artikel 56 och andra ekonomiska ändamål,

c)

anläggningar och konstruktioner som kan hindra kuststatens utövande av rättigheter i zonen.

2. Kuststaten skall ha exklusiv jurisdiktion över dessa konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner, inbegripet jurisdiktion i fråga om lagar och andra författningar rörande tullar, skatter, hälsovård, säkerhet och invandring.

...”

4

I artikel 77 i havsrättskonventionen, med rubriken ”Kuststatens rättigheter över kontinentalsockeln”, föreskrivs följande:

”1. Kuststaten utövar suveräna rättigheter över kontinentalsockeln i syfte att utforska den och utvinna dess naturtillgångar.

2. De i punkt 1 avsedda rättigheterna är exklusiva i den meningen att, om inte kuststaten själv utforskar kontinentalsockeln eller utvinner dess naturtillgångar, ingen annan får bedriva sådan verksamhet utan kuststatens uttryckliga medgivande.

3. Kuststatens rättigheter över kontinentalsockeln är oberoende av faktiskt eller symboliskt besittningstagande eller varje uttrycklig förklaring.

...”

5

Artikel 80 i havsrättskonventionen, med rubriken ”Konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner på kontinentalsockeln”, har följande lydelse:

”Artikel 60 skall på motsvarande sätt tillämpas på konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner på kontinentalsockeln.”

Unionslagstiftningen

6

I artikel 13 i förordning nr 1408/71, med rubriken ”Allmänna regler”, föreskrivs följande:

”1. Om något annat inte följer av artiklarna 14c och 14f skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artikel 14–17 gäller följande:

a)

Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

...”

Den nationella lagstiftningen

7

Artikel 3 i lagen om sjukförsäkring (Ziektewet, nedan kallad ZW) har följande lydelse:

”1. Med arbetstagare avses en fysisk person under 65 år som innehar en privaträttslig eller offentligrättslig anställning.

2. En person som utför sitt arbete utanför Nederländerna ska inte betraktas som arbetstagare, förutom om denna är bosatt i Nederländerna och även denna persons arbetsgivare är bosatt eller etablerad i Nederländerna.”

8

I artikel 7.1 i lagen om arbete och inkomst beroende på arbetsförmåga (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, nedan kallad WIA), vilken lag trädde ikraft den 1 januari 2006, anges att ”arbetstagare ska omfattas av en obligatorisk försäkring”.

9

Enligt artikel 8.1 WIA ”betraktas som arbetstagare enligt denna lag, arbetstagare i den mening som avses i [ZW] med undantag av dem som omfattas av artikel 4 g i nämnda lag”.

10

Enligt artikel 18.1 och 18.2 WIA får en frivillig försäkring tecknas av den som är under 65 år, inte kan anses vara arbetstagare enligt artikel 3.2 ZW och 3.5 ZW och vars obligatoriska försäkring har upphört, som är bosatt utanför Nederländerna och som där utför arbete under högst fem år enligt ett anställningsavtal som ingåtts med en arbetsgivare som är bosatt eller etablerad i Nederländerna.

11

Enligt artikel 47.1 WIA har en försäkrad som blir sjuk rätt till bidrag vid arbetsoförmåga om karenstiden löpt ut, arbetsoförmågan är total och långvarig samt ingen grund för undantag är tillämplig.

12

I artikel 3 i lagen om anställning inom utvinningsindustrin i Nordsjön (Wet arbeid mijnbouw Noordzee, nedan kallad WAMN), föreskrivs följande:

”1. Denna bestämmelse är tillämplig på arbetstagare som saknar försäkring enligt [ZW] eller ett motsvarande lagstadgat system i en annan medlemsstat i Europeiska unionen, och vars

anställningsavtal regleras av den nederländska lagstiftningen om anställningsavtal, åtminstone dess tvingande bestämmelser.

2. Den arbetstagare som, på grund av sjukdom, inte kan utföra det överenskomna arbetet har rätt till sådan ersättning som föreskrivs i artikel 629.1 i civillagens bok 7 under 104 veckor, även om anställningsavtalet har upphört under denna tid.”

Bakgrund till det nationella målet och tolkningsfrågan

13

A. Salemink, som är nederländsk medborgare, arbetade sedan år 1996 som sjuksköterska och delvis som röntgensköterska, på en produktionsplattform tillhörig bolaget Nederlandse Aardolie Maatschappij. Plattformen är belägen på Nederländernas kontinentalsockel, utanför det nederländska territorialhavet, omkring 80 km från den nederländska kusten.

14

Den 10 september 2004 bosatte sig A. Salemink i Spanien.

15

Innan han flyttade till Spanien omfattades A. Salemink av den obligatoriska sjukförsäkringen i enlighet med ZW. I artikel 3.2 ZW anges att en person som utför sitt arbete utanför Nederländerna inte ska betraktas som arbetstagare, förutom om han eller hon är bosatt i Nederländerna och även denna persons arbetsgivare är bosatt eller etablerad i nämnda medlemsstat.

16

Efter sin flytt till Spanien uppfyllde A. Salemink inte längre bosättningskravet i artikel 3.2 ZW, och han omfattades därför inte längre av den obligatoriska försäkringen för bland annat arbetsförmåga.

17

Från och med den 4 oktober 2004 tecknade A. Salemink en frivillig försäkring vilken emellertid därefter sades upp på grund av obetalda premier. Hans försök att därefter, under år 2006, åter teckna en frivillig försäkring misslyckades på grund av att ansökan ingavs för sent.

18

Efter det att A. Salemink den 24 oktober 2006 hade sjukanmält sig, ansökte han den 11 september 2007 om bidrag vid arbetsförmåga enligt WIA från och med den 24 oktober 2008.

19

Denna ansökan avslogs av UWV, med motiveringen att A. Salemink vid den tidpunkt då hans arbetsförmåga uppkom, det vill säga den 24 oktober 2006, inte omfattades av den obligatoriska försäkringen. A Salemink var sedan den 10 september 2004 bosatt utanför Nederländerna, och UWV ansåg därför att han från och med detta datum inte omfattades av den obligatoriska försäkringen.

20

A. Salemink hävdade vid Rechtbank Amsterdam att han är berättigad till bidrag vid

arbetsförmåga med stöd av förordning nr 1408/71. Enligt honom är denna förordning tillämplig på Nederländernas kontinentalsockel, vilken ska anses utgöra en del av det nederländska territoriet.

21

A. Salemink åberopade därvidlag den policy som från och med den 1 januari 2006 rekommenderas av Sociale Verzekeringsbank (socialförsäkringskassan, nedan kallad SVB), som utarbetats med hänsyn till domstolens dom av den 29 juni 1994 i mål C-60/93, Aldewereld (REG 1994, s. I-2991), och enligt vilken arbetstagare som arbetar på Nederländernas kontinentalsockel ska anses omfattas av det nederländska systemet för social trygghet.

22

Rechtbank Amsterdam har beskrivit denna policy på följande sätt:

”SVB utgår från att avdelning II i förordning [nr 1408/71] är tillämplig när en arbetstagare är bosatt inom gemenskapen men arbetar utanför gemenskapen för en arbetsgivare som är etablerad inom gemenskapen. Härvid tillämpar SVB ett villkor som är hämtat från [skälen till EG-domstolens domar av den 12 juli 1984 i målen C-237/83] Prodest [REG 1984, s. 3153] och [i det ovannämnda målet] Aldewereld, nämligen att arbetstagaren direkt före tjänstgöringen utanför gemenskapen måste ha varit försäkrad i den medlemsstat där arbetsgivaren är etablerad, eller att arbetstagaren måste vara försäkrad enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstaten under den tid då tjänstgöring sker utanför gemenskapen. Om ett av dessa villkor är uppfyllt utgår SVB från att lagstiftningen i arbetsgivarens medlemsstat ska vara tillämplig under den period då arbete utförs utanför gemenskapen.”

23

UWV ansåg emellertid att A. Salemink, sedan han hade flyttat till Spanien, inte längre uppfyllde villkoren för att omfattas av den obligatoriska försäkringen.

24

Rechtbank Amsterdam betvivlar att tillämpligheten av förordning nr 1408/71 kan utsträckas till att omfatta den aktuella kontinentalsockeln. Den domstolen har ställt sig frågan om det inte är så att det ska göras en åtskillnad mellan det territorium över vilket en medlemsstat har suveränitet och det territorium över vilket en medlemsstat har en begränsad befogenhet att utöva sina exklusiva rättigheter, men över vilket den också har befogenhet att avstå från att utöva dessa rättigheter – såsom Nederländerna har gjort på kontinentalsockeln med avseende på den sociala trygghetslagstiftningen. Frågan uppkommer således huruvida det står en medlemsstat fritt att behandla arbetstagare som utför arbete inom den funktionella jurisdiktion som medlemsstaten utövar över kontinentalsockeln på ett annorlunda sätt än löntagare som utför arbete i medlemsstaten.

25

Rechtbank Amsterdam har konstaterat att UWV:s avslagsbeslut kan vara oförenligt med principen om fri rörlighet för arbetstagare, eftersom A. Salemink har gått miste om en förmån som han hade när han var bosatt i Nederländerna. Rechtbank Amsterdam har emellertid frågat sig huruvida denna oförenlighet skulle kunna påverkas av den omständigheten att A. Salemink hade möjlighet att teckna en frivillig försäkring och att han utnyttjat denna möjlighet.

26

Rechtbank Amsterdam har slutligen framhållit att det bosättningskrav som uppställs i artikel 3.2 ZW utgör ett problematiskt kriterium, eftersom det eventuellt kan leda till diskriminering på grund av nationalitet.

27

Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Utgör de gemenskapsrättsliga regler som syftar till att genomföra fri rörlighet för arbetstagare – särskilt bestämmelserna i avdelningarna I och II i förordning nr 1408/71 och artiklarna 39 EG och 299 EG ... hinder för att en arbetstagare, som arbetar utanför Nederländernas territorium på en fast anläggning belägen på Nederländernas kontinentalsockel, för en i Nederländerna etablerad arbetsgivare inte omfattas av den nationella socialförsäkringslagstiftningen endast därför att vederbörande inte är bosatt i Nederländerna utan i en annan medlemsstat (i detta fall Spanien), även om han är nederländsk medborgare och även om han har beretts möjlighet att teckna en frivillig försäkring under väsentligen samma villkor som om det hade gällt den obligatoriska försäkringen?”

Prövning av tolkningsfrågan

28

Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida bestämmelserna i förordning nr 1408/71 och artikel 39 EG ska tolkas så, att de utgör hinder för att en arbetstagare som arbetar på en fast anläggning belägen på en medlemsstats kontinentalsockel inte ska omfattas av det lagstadgade obligatoriska socialförsäkringsssystemet i denna medlemsstat enbart på den grunden att vederbörande inte är bosatt i medlemsstaten i fråga utan i en annan medlemsstat.

29

Domstolen erinrar om att enligt artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71 ska den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om vederbörande är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

30

Emellertid har såväl den nederländska regeringen som UWV ifrågasatt huruvida artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71 – liksom unionsrätten i allmänhet – är tillämplig i ett sådant fall som det i det nationella målet, eftersom arbetet i fråga utförs på en gasborrplattform belägen på Nederländernas kontinentalsockel, utanför det nederländska territorialhavet. Den nederländska regeringen och UWV har hävdade att den territoriella räckvidden av förordning nr 1408/71 är begränsad till det nationella territoriet. Även den hänskjutande domstolen hyser tvivel vad avser unionsrättens tillämplighet på den aktuella kontinentalsockeln.

31

Domstolen ska här hänvisa till de regler och principer i internationell rätt som reglerar kontinentalsockeln.

32

Internationella domstolen har, i dom av den 20 februari 1969 (de så kallade North Sea Continental Shelf Cases, ICJR, s. 3, punkt 19), prövat frågan om kuststatens rättigheter över det kontinentalsockelområde som utgör en naturlig förlängning av dess landområde i och under havet och slagit fast att dessa existerar, från början, i kraft av själva sakförhållandet (ipso facto) till följd av dess suveränitet över landområdet och, som ett utflöde av denna suveränitet, i form av utövandet av suveräna rättigheter i syfte att utforska havsbotten och utvinna dess naturtillgångar.

33

Det framgår av artikel 77 i havsrättskonventionen att kuststaten utövar suveräna rättigheter över kontinentalsockeln i syfte att utforska den och utvinna dess naturtillgångar. Dessa rättigheter är exklusiva i den meningen att, om inte kuststaten själv utforskar kontinentalsockeln eller utvinner dess naturtillgångar, ingen annan får bedriva sådan verksamhet utan kuststatens uttryckliga medgivande.

34

Vad gäller konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner på kontinentalsockeln framgår det av artikel 80 i havsrättskonventionen, jämförd med artikel 60 i konventionen, att kuststaten har exklusiv rätt att uppföra, bemyndiga och reglera uppförandet, driften och användningen av sådana öar, anläggningar, och konstruktioner. Kuststaten har exklusiv jurisdiktion över dessa konstgjorda öar, anläggningar och konstruktioner.

35

En medlemsstats kontinentalsockel omfattas av den stats suveränitet, även om den är funktionell och begränsad (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 mars 2007 i mål C-111/05, Aktiebolaget NN, REG 2007, s. I-2697, punkt 59), och arbete som utförs på fasta eller flytande anläggningar belägna på denna kontinentalsockel, inom ramen för utforskning och/eller utvinning av naturtillgångar, ska därför vid tillämpning av unionsrätten anses utgöra arbete som utförs i medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2002 i mål C-37/00, Weber, REG 2002, s. I-2013, punkt 36, och av den 20 oktober 2005 i mål C-6/04, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 2005, s. I-9017, punkt 117).

36

Den medlemsstat som utnyttjar sina ekonomiska rättigheter för utforskning och/eller utvinning av naturtillgångar på sin kontinentalsockel kan således inte inskränka tillämpningen av unionsbestämmelser som syftar till att säkerställa den fria rörligheten för arbetstagare som arbetar på sådana anläggningar.

37

Unionsrätten, och i synnerhet förordning nr 1408/71, är således tillämplig på en medlemsstats kontinentalsockel. Det ska därför undersökas huruvida EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare utgör hinder för att en person i A. Saleminks situation inte omfattas av det lagstadgade obligatoriska socialförsäkringssystemet efter det att han flyttat sin bosättningsort till Spanien.

38

Artikel 13.2 i förordning nr 1408/71 har till enda syfte att fastställa vilken nationell lagstiftning som är tillämplig på personer som är anställda för arbete inom en medlemsstats territorium. Denna

bestämmelse syftar som sådan inte till att bestämma villkoren för rätten eller skyldigheten att tillhöra ett system för social trygghet, eller en viss gren av ett sådant system. Såsom domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast ankommer det på varje medlemsstats lagstiftning att bestämma dessa villkor (se, bland annat, dom av den 23 september 1982 i mål 275/81, Koks, REG 1982, s. 3013, och av den 7 juli 2005 i mål C-227/03, van Pommeren-Bourgondiën, REG 2005, s. I-6101, punkt 33).

39

Medlemsstaterna behåller visserligen sin befogenhet att utforma villkoren för att omfattas av de sociala trygghetssystemen, men de måste likafullt beakta unionsrätten, särskilt fördragets bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare, vid utövandet av denna befogenhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 maj 1990 i mål C-2/89, Kits van Heijningen, REG 1990, s. I-1755, punkt 20, och av den 23 november 2000 i mål C-135/99, Elsen, REG 2000, s. I-10409, punkt 33).

40

Detta leder följaktligen till att dessa villkor inte får medföra att personer, vilka enligt förordning nr 1408/71 omfattas av en sådan lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet, inte omfattas av nämnda lagstiftnings tillämpningsområde och till att reglerna för att omfattas av de obligatoriska försäkringarna måste vara förenliga med artikel 39 EG (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Kits van Heijningen, punkt 20, och van Pommeren-Bourgondiën, punkt 39).

41

Det föreskrivs uttryckligen i artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71 att den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium ska omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, "även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium". Det skulle därför innebära ett åsidosättande av denna bestämmelse om det i en medlemsstats lagstiftning uppställs ett krav på bosättning i den stat i vilken arbetet utförs, för att en person som avses i artikel 13.2 a i förordningen ska få tillgång till det obligatoriska försäkringssystem som föreskrivs i denna lagstiftning. Vad beträffar sådana personer får denna bestämmelse till följd att kravet på bosättning ersätts av ett krav som bygger på att den anställde utför sitt arbete inom medlemsstaten i fråga (se domen i det ovannämnda målet Kits van Heijningen, punkt 21).

42

En nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken ett bosättningskriterium är avgörande för huruvida en arbetstagare som utför sitt arbete på en gasborrplattform belägen på en medlemsstats kontinentalsockel ska omfattas av en obligatorisk försäkring i denna stat eller ej, strider således mot artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71.

43

Domstolen konstaterar vidare att en sådan nationell lagstiftning försätter utomlands bosatta arbetstagare, såsom A. Salemink, i en mindre förmånlig situation än i landet bosatta arbetstagare, vad avser frågan om huruvida de omfattas av de sociala trygghetssystemen i Nederländerna. En sådan lagstiftning strider således mot principen om fri rörlighet i artikel 39 EG.

44

Domstolen har visserligen inte, i punkt 40 i domen i det ovannämnda målet van Pommeren

Bourgondiën, uteslutit att det kan vara förenligt med artikel 39 EG att ställa upp ett bosättningskrav för att en person ska fortsätta att omfattas av den obligatoriska försäkringen för vissa grenar av det sociala trygghetssystemet. Slutsatsen i punkt 43 i förevarande dom påverkas emellertid inte av att A. Salemink hade möjlighet att teckna en frivillig försäkring. De åtgärder som arbetstagare som inte är bosatta i medlemsstaten och som önskar teckna en frivillig försäkring själva måste vidta, samt de krav som är förknippade med denna typ av försäkring, såsom att ansökan om försäkringen måste göras inom vissa frister, utgör omständigheter som medför att arbetstagare som inte är bosatta i denna stat – vilka har endast en möjlighet att teckna en frivillig försäkring – hamnar i en mindre förmånlig situation än de arbetstagare som är bosatta i medlemsstaten i fråga och som omfattas av en obligatorisk försäkring.

45

Tolkningsfrågan ska därför besvaras på följande sätt: Artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71 samt artikel 39 EG ska tolkas så, att de utgör hinder för att en arbetstagare som arbetar på en fast anläggning belägen på en medlemsstats kontinentalsockel inte omfattas av det lagstadgade obligatoriska socialförsäkringssystemet i denna medlemsstat enbart av det skälet att den aktuella arbetstagaren inte är bosatt i medlemsstaten utan i en annan medlemsstat.

Rättegångskostnader

46

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 13.2 a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998, samt artikel 39 EG ska tolkas så, att de utgör hinder för att en arbetstagare som arbetar på en fast anläggning belägen på en medlemsstats kontinentalsockel inte omfattas av det lagstadgade obligatoriska socialförsäkringssystemet i denna medlemsstat enbart av det skälet att den aktuella arbetstagaren inte är bosatt i medlemsstaten utan i en annan medlemsstat.

Underskrifter

(*1) Rättegångsspråk: nederländska.